

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 54650-12-14

בפני כב' השופט מרדכי (מוטי) לוי

תובעת

באמצעות ב"כ עוה"ד מורן אלבז-קונפורטי ושני רייס

נגד

נתבעים

1
באמצעות ב"כ עו"ד רונית מר

פסק דין

לפני תובענה שהוגדרה כ"רכושית לפי סעיף 11 לחוק יחסי ממון בין בני זוג, תשל"ג-1973 פירוק שיתוף ומתן חשבונות".

עיקרה של התביעה נוגע לזכויות הנטענות של התובעת בחברת "החברה", בה רשום הנתבע כשותף בעל 49% ממניות החברה.

מלכתחילה הוגשה התביעה רק כנגד הנתבע. בהמשך עתרה התובעת לצירופה של החברה כנתבעת נוספת.

בשל טענות התובעת להברחת נכסים ושיתוף פעולה בין הנתבע לבעל המניות העיקרי בחברה, ובהיות החברה הנכס העיקרי ברכוש מושא התביעה ביום 17/06/15 נענתתי לבקשה והוריתי על צירופה של החברה כנתבעת.

הרקע העובדתי:

1. התובעת והנתבע (להלן: "הצדדים") נישאו בנישואים אזרחיים ביום [REDACTED] מנישואיהם נולדו להם שתי בנות.
2. במהלך חודש 10/13 חל קרע ביחסי הצדדים. הליך גישור שהתקיים בין הצדדים כשל.
3. המחלוקת בעניין הבנות משמורתן ומוזנותיהם קיבלה ביטוי בפסקי דין שניתנו בעניין במסגרת התובענות שהוגשו בעניינים אלו.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 54650-12-14

עיקר טענות התובעת:

4. הנתבע הועסק כשכיר בחברה שהייתה בבעלות [REDACTED] (להלן: [REDACTED]).
5. הציע לצדדים לרכוש 49% ממניות החברה בתמורה לסך של 400,000 ₪.
6. לצורך כך נטלו הצדדים הלוואה מבנק הפועלים. כבטוחה להלוואה נדרשו הצדדים להעמיד נכס מקרקעין. מאחר ולא היה לצדדים נכס מקרקעין בבעלותם פנו הם לאבי התובעת אשר ניאית להעמיד לצורך כך דירה אותה ירש [REDACTED] (להלן: "הדירה").
7. החזר החודשי של ההלוואה לבנק עמד על סך של כ- 8,000 ₪. על מנת לסייע לצדדים לבסס את עתידם הכלכלי ולצורך החזר ההלוואה העבירו הורי התובעת את דמי השכירות החודשיים מהשכרת הדירה בגובה 5,500 ₪ לחשבונם של הצדדים.
8. עם הפיכת הנתבע לשותף וחרף כך המשיך הנתבע לקבל שכר מהחברה. כך, הצדדים נהנו מהטבות מהחברה ובכלל זה אחזקת טלפונים ניידים, רכב ואחזקתו.
9. במסגרת הליך הגישור אוזנו חלק מזכויות הצדדים לרבות החשבון המשותף.
10. והנתבע הם בעלי החברה. [REDACTED] והנתבע עשו יד אחת לרוקן החברה מתוכן על מנת לפגוע בתובעת פגיעה אנושה. בשנת 2014 בסמוך לעזיבת הנתבע את הבית משך [REDACTED] מהחברה סך של 700,000 ₪.
11. בעטיו של [REDACTED] ותוך שיתוף פעולה עמו נדרש הנתבע, לשיטתו, להזרים סך של 350,000 ₪ הלוואת בעלים ואף נמנע ממישכת משכורת.
12. הנתבע [REDACTED] דיווחו דיווחים כוזבים בכרטיסות שלהם בחברה במטרה להעלים מהתובעת את זכויותיה.

עיקר טענות הנתבע:

13. הצדדים בחרו שלא למסד את נישואיהם בישראל ובחרו להינשא בחו"ל בנישואים אזרחיים ולא להירשם כנשואים במרשם האוכלוסין.
14. התובעת פעלה לצורך קידום הקריירה האישית שלה ונמנעה מלתרום למאמץ הכלכלי.
15. לאחר מספר שנים שהיה שכיר בחברה סיכמו הוא ו [REDACTED] שהנתבע יכנס כשותף בחברה ולצורך כך היה עליו לקחת הלוואה. הסכום ששולם לצורך כניסתו כשותף בחברה עמד על 400,000 ₪ מתוכם 100,000 ₪ כהלוואת בעלים ללא קשר לרכישת המניות שנרכשו בסך 300,000 ₪.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 54650-12-14

16. התובעת לא שמחה על הרעיון של כניסת הנתבע כשותף בחברה וחששה שמהלך זה יכול היה ליצור לצדדים חובות. התובעת נועצה באביה ולאחר מכן עמדה על כך שכל סיכון שייקח הנתבע ברכישת החברה יהיה סיכון שלו בלבד. כלשונה "לא מדובשה ולא מעוקצה". משכך הסכימו הצדדים על הפרדה רכושית במסגרתה יוותר הנתבע על זכויות בדירה שהובטחה לצדדים כמתנת נישואין על ידי אבי התובעת (הגם שזו מטעמים הקשורים במשפחת התובעת תישאר רשומה על שם האב, ברם בפועל תהא שייכת לצדדים) והתובעת לא תהיה בעלת זכויות בחברה למעט במקרה שלא תסולק החלואה על ידי הנתבע.
17. דמי השכירות מהדירה התקבלו אצל הצדדים תחילה מאבי התובעת ובהמשך, לאחר מספר חודשים החלו הצדדים לגבות את דמי השכירות ישירות מהשוכרים ולמעשה ידעו השוכרים שהצדדים הם "בעלי הבית".
18. בעצת אביה, ביקשה להבטיח כי תיווצר הפרדה בין החברה על זכויותיה וחובותיה לבין הדירה לאמור הנתבע יוותר על הזכויות שהובטחו לו בה.
19. הוסכם שהדירה תועמד כבטוחה להלוואה שנטל הנתבע. יחד עם זאת, מאחר והתובעת ואביה לא סמכו על הנתבע נדרש זה לווותר על כל טענה לזכות בדירה וזאת כנגד ויתורה של התובעת על כל זכות הקשורה לחברה.
20. בשנת 2006 פנו הצדדים לעו"ד ארבל על מנת שיכין הסכם ברוח זו. ההסכם שהוכן (נספח ד' לכתב ההגנה) לא נחתם. (להלן: "**ההסכם הראשון**"). כעבור 3 שנים התובעת ואביה ביקשו להכניס בהסכם הראשון שינויים שיגנו על התובעת מהסתבכות כלכלית. עוד סוכם שאם הנתבע לא יעמוד בתשלומי המשכנתא ומשפחת התובעת תיחלץ לעזרת בני הזוג ותשלם החלואה במקומו תהא היא זכאית למחצית הזכויות בחברה ולא תישא בחובותיה (להלן: "**ההסכם**").
21. ההסכם נחתם ביום 25/10/2009.
22. התובעת לא הייתה מעולם שותפה בחברה וההטבות של אחזקת טלפון ושימוש ברכב ואחזקתו נוקפו לחובתו של הנתבע בכרטסת והוא שילם על כך מס כחוק. הרכב ההטען נרכש על ידי הנתבע מהחברה. אין בשימוש ברכב ובטלפון, כדי להקנות לתובעת זכות קניינית כלשהי כלפי החברה או הנתבע.
23. הנתבע לא פעלו לריקון החברה. הקושי של החברה נבע מעסקה כושלת של החברה לרכישת חברה בשם [REDACTED] (להלן: "[REDACTED]") בה הושקע סך של כ- 3 מיליון ₪ רובו מכספו של [REDACTED] אשר ערב אישית לחובות חברת [REDACTED] בשל התרסקות הכלכלית של [REDACTED] נאלץ [REDACTED] לשעבד לבנק נכסים אישיים אשר עד לעת ההיא שימשו

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 54650-12-14

בטוחה להתחייבות החברה. או אז, צמצם הבנק את מסגרת האשראי של החברה מה שהצריך את הנתבע ליטול את ההלוואה האישית בסך 350,000 ₪ ולהזרימה לחברה.

24. משיכת הכספים על ידי [REDACTED] נעשו על פי עצת רואה החשבון של החברה ונועדו "להעמיס" את הפסדי החברה על [REDACTED] כדי למנוע מהחברה מתנק אשראי.

עיקר טענות הנתבעת 2:

25. כתב התביעה אינו מגלה עילה כלשהי כלפי הנתבעת.
26. מנהל הנתבעת לא הציע שום הצעה לתובעת. מנהל הנתבעת הציע לנתבע [REDACTED] והתובעת לא הייתה בשום שלב חלק מעסקה זו.
27. הסכום ששולם על ידי הנתבע בעבור המניות עומד על 300,000 ₪ והחפרש בסך 100,00 ₪ הועמדו על ידי הנתבע כהלוואות בעלים לטובת החברה וללא קשר למניות.
28. תנאי העבודה של הנתבע, גם עובר לכניסתו כשותף, כללו תנאי עבודה נאותים ובהם שימוש בטלפונים ניידים, והשתתפות באחזקת רכב חברה והוצאות דלק.
29. טענת ריקון החברה מתוכן בשיתוף פעולה בין הנתבע [REDACTED] היא טענה שקרית שהראיה לכך היא אי הגשת תביעה אישית כנגד מנהל החברה המואשם בשיתוף פעולה, לכאורה, עם הנתבע לצורך כך.
30. במהלך 2013-2014 היו מנהל הנתבעת והנתבע מעורבים במהלך עסקי לרכישת [REDACTED] בהשקעה של כ-3 מיליון ₪ רובו מתוך הונו האישי של מנהל הנתבעת. לאחר התרסקותה של [REDACTED] היה מנהל הנתבעת ערב לסך של כ-12,500,000 ₪ מחובותיה ונאלץ לשעבד נכסים אישיים שלו אשר שימשו בטוחה לפעילות הנתבעת. משום כך על מנת למנוע מחנק אשראי לנתבעת הוחלט בעצת רואה החשבון של החברה על "העמסת" כל ההפסד על חשבוננו האישי של מנהל הנתבעת. משיכות הכספים של [REDACTED] היו לטובת [REDACTED] ולא לטובת הנאה אישית שלו.

ההליך:

31. במהלך שמיעת העדויות העידו עו"ד ארבל מי שערך ההסכם בין הצדדים, התובעת, הנתבע ומנהל הנתבעת.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 54650-12-14

דיון והכרעה:

32. לבקשת התובעת, משעה שהחברה הייתה בבעלות של הנתבע ואחיו, בהיות החברה הנכס המהותי ביחס אליו חלוקים הצדדים ולאור הטענות הקשות על הברחת הנכסים, ריקון החברה וביצוע פעולות בלתי כשרות צורפה החברה כנתבעת להליך. ברם, השאלה המהותית וטרם התייחסות למעמדה של החברה היא תוקפו של החסכם אשר, כאמור, נתם בין הצדדים ביום 25/10/2009.
33. החסכם יוצר הפרדה רכושית בין הצדדים (סעיף 3 להסכם). בהסכם הוקדש פרק מיוחד שכותרתו "הסדדים שיהיו תקפים במהלך החיים המשותפים" המתייחס רובו ככולו לחברה ורכישת המניות בה על ידי הנתבע. בשל חשיבותו יובא פרק זה כלשונו בהסכם:
4. מוצהר בזאת כי נטל על שמו הלוואה בסך של כ-400,000 ₪ מבנק לאומי לישראל בע"מ (להלן: "ההלוואה") לצורך סיוע להוריו.
5. הצדדים מצהירים ומאשרים בזאת כי לאור העובדה שמשפחתה של העמידה את הבטוחות עבור ההלוואה האמורה באמצעות נכס הרשום על שם אביה של , מובהר בזאת כי עד אשר לא תוחזר ההלוואה במלואה ע"י לבנק דלעיל, הרי שמחצית מזכויותיו (ולא חובותיו) משל (מכל סוג שהוא) בחברת (להלן: "החברה" או "החברה") יהיו שייכות
6. מובהר ומוסכם בזאת כי עם פירעונה של המלא של ההלוואה האמורה על ידי זכויותיו הנ"ל יהיו שייכות במלואן לבלבד לא תהא, לאחר פירעון ההלוואה, כל דרישה בעניין.
- על אף האמור לעיל במקרה ש לא יעמוד בהחזרי ההלוואה מסיבה כלשהי, וככל שיאלץ לקבל סיוע חיצוני מבני משפחתה של לצורך סילוק ההלוואה /או חלקה, הרי שמחצית מזכויותיו (ולא חובותיו) של (מכל סוג שהוא) ב יהיו שייכות גם לאחר סילוק ההלוואה כאמור.
- מצהיר כי נכון למועד החתימה על הסכם זה ייתרת סכום ההלוואה לפירעון הנה כ-370,000 ₪.
7. מבלי לפגוע באמור ובמפורט לעיל מוסכם על בני הזוג כי רכוש אשר יחליטו הצדדים בהסכמה הדדית במהלך החיים המשותפים כי ברצונם שיהא זה רכוש משותף לשניהם, ירשם רכוש זה על שם שניהם בין אם המדובר בנכסי דלא נידי ובין אם המדובר בנכסים אשר יופקדו בבנק /או במוסד כלשהו על שם שני הצדדים"

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 4650-12-14

34. חשיבות מהלך רכישת מניות החברה על ידי הנתבע הייתה אירוע כה משמעותי עד שההסכם ממשיך וקובע "8. במקרה בו יחליטו הצדדים ח"ו על פירוד הרי שכל צד יישאר הבעלים הבלעדי של כל זכויותיו לעיל ובכפוף לאמור בסעיפים 4-6 לעיל, למעט רכוש אשר נרשם במשותף... מובהר בזאת כי במקרה ח"ו פרידה בין הצדדים יהיה רשאי [REDACTED] לפרוע את ייתרת סכום ההלוואה באופן מיידי, ובמקרה כזה [REDACTED] לא תהיינה כל דרישות ו/או טענות ו/או זכויות כלשהן בחברה".
35. הצדדים חלוקים ביניהם על עצם החתימה וכן על הסיבות לחתימה על ההסכם. עיקר טענתה של התובעת שהיא לא זוכרת שחתמה על ההסכם (ראה: פרוטוקול עמ' 28 ש' 7). טענתה זו מבססת טענה מובלעת שייתכן והוחתמה אגב אורחה כאשר באה לתתם על תצהירים הקשורים בגני הילדים של הבנות (ראה: פרוטוקול עמ' 28 ש' 1-3). המשך טענתה של התובעת שעו"ד ארבל לא הסביר לה על משמעות ההסכם ועל כן גם אם חתמה לא הבינה על מה היא חותמת: אם הנתבע עומד בתשלומים של ההלוואה הזכויות בחברה נשארות רק שלו (פרוטוקול עמ' 29 ש' 15-16).
36. מבלי להקדים המאוחר יודגש כבר עתה שהתובעת שינתה את גרסתה בקשר עם ההסכם מספר פעמים. ראשיתה של גרסתה בכתב התביעה המתוקן בו התעלמה כלל מההסכם משל לא נערך מעולם, משל מעולם לא נחתם על ידה. התעלמות זו מן ההסכם חמורה שבעתיים משום שעובר להגשת כתב התביעה המתוקן קיבלה התובעת לבקשת מקור חתום של ההסכם (ראה: פרוטוקול עמ' 28 ש' 22-27). חרף זאת התעלמה מקיומו.
- בסעיף 24 לתצהירה הצהירה התובעת שהטיוטה שהוצגה לה לא נחתמה משום שזו לא שיקפה את ההסכמות בין הצדדים והיא לא הבינה את פשרו ומטרתו של ההסכם.
- בעדותה בבית המשפט העידה התובעת שהחתימה על ההסכם (אותו לא ראתה מימיה ולא חתמה עליו למיטב זיכרונה) נראית כמו החתימה שלה (ראה: פרוטוקול עמ' 28 ש' 27).
- ברי שלו סברה התובעת שלא מדובר בחתימתה הייתה מגישה בקשה למינוי מומחה להשוואת כתבי יד. התובעת לא עשתה כן.
37. זה המקום לאתנחתא והפניית הזרקור לעיצומו של ההסכם. חוקה היא שחתימת בוגר שאינו פסול דין על הסכם חוסה תחת ההבנה שהחותם גמר בדעתו לחתום וההסכם מבטא גמירות דעתו. "החווה אינו נכרת עם גיבושן של מפגש הרצונות אלא עם גיבושו של ביטוי חיצוני למפגש הרצונות, כפי שמעידים עליו דבריהם של הצדדים והתנהגותיהם. אם העידו הצדדים על רצונם המשותף לכרות חווה, הרי שהחווה נכרת אפילו עם היה הדבר מנוגד לרצונו הפנימי של מי מהם" (ראה: עמרי בן שחר ויובל פרוקציה "חוזים" בתוך: אוריאל פרוקציה הגישה הכלכלית למשפט (2012) (להלן: "פרוקציה") עמ' 161-162)).

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 54650-12-14

38. כך, בהמשך עדותה טענה התובעת שלא זכרה אם חתמה על ההסכם (ראה: פרוטוקול עמ' 28 ש' 7), שלא זומנה למשרד עו"ד ארבל לצורך חתימה על ההסכם, והפעמים היחידות בהן הייתה במשרדו של עו"ד ארבל בשנת 2009 הייתה לצורך חתימה כאם חד הורית על תצהירים בקשר לגן הילדים של הבנות (ראה: פרוטוקול עמ' עמ' 28 ש' 10). בהמשך העידה שעו"ד ארבל מעולם לא עבר אתה על ההסכם (ראה: פרוטוקול עמ' 28 ש' 20). בסיכומיה הגדילה התובעת לעשות. שם טענה התובעת שהוחתמה אגב ארחה על ההסכם (סעיף 24 לסיכומי התובעת) זה נערך במחטף ובמחשכים והיא הוחתמה מבלי ששמה לב כלל שהיא הוחתמה על מסמך זה (סעיף 26 לסיכומי התובעת).

39. גרסתה זו של התובעת נשללת מיני וביה מעדותה שלה. טוב היה לו לא הייתה התובעת מעלה בסיכומיה טענות קשות כל כך, במרומז ובגלוי כנגד תפקודו של עו"ד ארבל כעו"ד. התובעת טענה בסיכומיה: **"...כי המסמך נערך במחטף ובמחשכים... וככל הנראה הוחתמה מבלי ששמה ליבה לך על מסמך זה"** (סעיף 26 לסיכומי התובעת). עוד טענה התובעת שעו"ד ארבל החתים אותה על ההסכם מבלי שהסביר לה את מהות המסמך עליו חותמת. אין לי אלא לדחות טענות אלו. אבהיר.

בעדותה בבית המשפט העידה התובעת ביחס להסכם משנת 2006: **"בפגישה, לפי עניות דעתי, הייתה סביב החשש של אבא שלי לאבד את הדירה לטובת העסק. כדי להפיג את החשש של אבא שלי מאיבוד הדירה, הלבנו ועשינו את ההסכם. לא התכוונתי. כל הסיפור היה רק להרגיע אותו ולכן לא הלכנו עם זה אח"כ לשום מקום, אלא רק כדי להרגיע את אבא שלי"** (ראה: פרוטוקול עמ' 29 ש' 6-9). דברים נכוחים. ברם ההסכם שנחתם אינו שונה במהותו מההסכם שנערך בשנת 2006 (ראה: עדות עו"ד ארבל: פרוטוקול עמ' 21 ש' 4-1; נספחים ד' ו-ו' לכתב ההגנה של הנתבע). מה השתנה אם כן משנת 2006 ל-2009? מה הרגיע את אביה של התובעת? הכיצד לא ידעה על ההסכם ומה פשרו בשנת 2006 אך לא ידעה ולא הבינה בשנת 2009. הדבר מדבר בעדו. אם הבינה את ההסכם בשנת 2006 אותה הסכם שנערך לצרכיה שלה, כנטען על מנת להרגיע את אביה, ושנוסחו מהותית זהה לזה של 2009 מה פשר טענתה שלא הבינה או לא התכוונה בחתימתה על ההסכם.

עדותו של עו"ד ארבל:

40. אל מול גרסתה המטריאלית של התובעת, עומדת עדותו חסרת הפניות של עו"ד ארבל שזומן לעדות על ידי התובעת. עו"ד ארבל התייצב לדיון עם תיקם של הצדדים במשרדו, במהלך עדותו עיין בתרשומות ובהערות אשר נערכו בזמן אמיתי.

41. עדותו של עו"ד ארבל הייתה עקבית ואמינה בעיני. מעדותו עולת התובנות הבאות:

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 54650-12-14

- א. שני ההסכמים זה משנת 2006 שלא נחתם וזה משנת 2009 אשר כן נחתם משקפים להלכה ולמעשה את רצונם של הצדדים להפרדה רכושית בבחינת "שלה שלה שלו שלו" (ראה: פרוטוקול עמ' 15 ש' 25; עמ' 19 ש' 21; עמ' 20 ש' 28).
- ב. טרם הכנת הטיוטה של ההסכם הראשון, שלא נחתם, נערכו בינו לבין הצדדים מספר פגישות. חשוב יותר, פגישות כאלו נערכו על פי רישומיו טרם החתימה על ההסכם השני: פגישות עם התובעת ביום 05/10/2009 וביום 21/10/2009 המועד בו חתמה על ההסכם. עם הנתבע ביום 18/10/2009 וביום 25/10/2009 המועד בו חתם על ההסכם.
- הואיל ושני הצדדים לא יכלו להתייצב לחתימה באותו מועד חתמה התובעת על ההסכם ביום 21/10/2009 והנתבע חתם עליו ביום 25/10/2009. על כן התאריך בכותרת ההסכם הוא 25/10/2009 (ראה: פרוטוקול עמ' 19 ש' 32).
- ג. ההצדק אשר עמד בבסיס החתימה על ההסכם הוא החשש של התובעת ואביה שכשל בתשלומים שלקח על עצמו הנתבע מכוח ההלוואה יזלגו לתובעת. בעצם החתימה על ההסכם יש מתן תמורה לנתבע לעמוד בתשלומים שכן אחרת אם לא יעשה רכוש, מניות החברה יאבדו לו על דרך העברתן לתובעת. לא מן הנמנע שהדיבור רכוש יאבד לו כוונתו שתישלל זכותו לחלקו בדירה שהובטחה לצדדים על ידי אביה של התובעת (ראה: פרוטוקול עמ' 22 ש' 5-3).
- ד. ההסכם מהווה מפגש רצונות של התובעת ואביה מצד אחד והנתבע מצד שני.
- ה. גם בהסכם שלא נחתם משנת 2006 וגם בהסכם שנחתם בשנת 2009 ההבנה הייתה שברגע "שההלוואה מוחזרת לא תהיינה דרישות, חוזרים לאותו מצב שאין לאף אחד דרישות מאף אחד, כשהעיקרון המנחה קיבל ביטוי בסעיף 3 להסכם" (ראה: פרוטוקול עמ' 16 ש' 6-3).
- ו. עוד עולה מעדותו שטרם החתימה על ההסכם נפגש עם הצדדים הסביר להם את משמעות ההסכם, את מהות ההסכמות ביניהם ואלו הובנו על ידם טרם החתימה.
42. לאחר ששמעתי את עדותו של עו"ד ארבל, ציון המועד המדויק של הפגישות עם הצדדים בהתבסס על רישומיו בזמן אמת, עדות לה האמנתי ואותה אני מעדיף על פני גרסתה של התובעת עדותו מביאה מטבע הדברים לדחיית גרסתה של התובעת. אם בכך לא די כעולה מעדות הצדדים עצמם עולה שההסכם אשר נחתם, נחתם מתוך רצון של הצדדים והוא מבטא נכונה את הסכמותיהם.
- אין לי אלא לדחות את ניסיונותיה של התובעת להטיל דופי בהתנהלותו של עו"ד ארבל ומבלי שטענותיה נתמכות בראיה כלשהי. כך, למשל, לא הציגה התובעת עותק מאותם תצהירים

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 54650-12-14

עליהם חתמה, לכאורה, עת שהתה במשרדו של עו"ד ארבל, כפי שצוטט. גם לא פנתה באופן רשמי במסגרת ההליכים לקבל עותק מאותם תצהירים.

התובעת לא הציגה כל הסבר מדוע נדרשה לשתי פגישות לחתימה על התצהירים כהורים חד הוריים בעניין הגנים של הבנות (ראה: פרוטוקול עמ' 28 ש' 3-1).

זאת ועוד. גם אין בידי התובעת עותק של התצהירים האמורים. עו"ד ארבל לא נשאל בחקירתו הנגדית על גרסתה זו של התובעת. הדברים מעידים על עצמם (יועך שלשיטתה של התובעת באנלוגיה לטענתה ביחס להסכם, אם אין אותם בידיה מעולם לא נחתמו תצהירים אלו).

לא יחא זה למעלה מן הצורך להדגיש שאף הנתבע לא נחקר על גרסתה זו של התובעת שכן אם נדרשו הצדדים כ"הורים חד הוריים" לחתום על התצהירים לכן היה הנתבע אמור לחתום גם הוא ומשלא נשאל גם הוא על גרסה זו, כמו עו"ד ארבל, אין בידי כל ראייה לנוכחות הטענה.

עוד ראוי להדגיש שטענתה זו של התובעת בדבר היותם של הצדדים הורים חד הוריים מעידה על תפיסתם את מערכת היחסים הבין אישית שלהם התומכת באותה הפרדה רכושית שנהגו ביניהם מבחינה אחרת. פרשנות אחרת עשויה להביא להטלת דופי בהתנהלות הצדדים אל מול הרשויות, לשון המעטה, וכך אין בדעתי לעשות.

הימנעות התובעת מלזמן את אביה לעדות:

התובעת לא זימנה לעדות את אביה. האב היה יכול לשפוך אור ולהעיד על מהות ההסכם, אולי על מטרתו שהרי היה שותף בהגיינתו ויצירתו, הוא נועד להרגיעו בקשר עם הדירה על מעמד הדירה ושאלות מהותיות נוספות. אין ספק שאבי התובעת הוא עד מהותי (ראה: ס' 7 ו-ס' 52 לסיכומי התובעת). התובעת, שהנטל לפתחה בבחינת המוציא מחברו עליו הראיה, לא זימנה את אביה לעדות קל וחומר שטענתה טענה בעל פה מול מסמך בכתב הייתה אמורה לזמנו לעדות.

הלכה היא ש"אי הבאתו של עד רלוונטי מעוררת, מדרך הטבע, את החשש שיש דברים בגו וכי בעל הדין שנמנע מהבאתו חושש מעדותו ומחשיפתו לחקירה שכנגד" (ראה: יעקב קדמי על הראיות (2009) עמ' 1889). עוד נקבע שם שככל שהראיה המוסתרת מבית המשפט מהותית יותר, משמעותית יותר כך רשאי בית המשפט "... להסיק מאי הצגתה מסקנות מכריעות יותר וקיצוניות יותר, נגד מי שנמנע מהצגתה" (שם).

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 54650-12-14

מהות ההסכם:

46. כאמור, בסעיף 3 להסכם נקבע עקרון מנחה של הפרדה רכושית בין הצדדים, ללא קשר לשאלת הזכויות בחברה. סעיף 8 להסכם (המובא לעיל בנוסחו בהסכם) מלמד שרצונם של הצדדים היה למנוע מהתובעת כל התכנות לבעלות על המניות בחברה כל עוד משולמת ההלוואה. כזכור קובע הסעיף שאם ייפרדו הצדדים טרם פירעון מלוא ההלוואה עומדת לנתבע הזכות לפרוע את יתרת ההלוואה לאלתר. דומני שקביעה זו מלמדת באופן חד משמעי על ההסכמה שהתובעת לא תוכל לזכות בזכויות הנתבע במניות החברה בתנאי אחד: אי עמידתו של הנתבע בתשלומים ובפירעון ההלוואה (ראה: ס' 4-6 להסכם המובאים בסעיף 33 לעיל).

47. ההסכם 'מעיד' בלשונו הברורה על כך שהנתבע הוא זה שנוטל את ההלוואה, והוא זה אשר התחייב להחזירה. כך נקבע מפורש בלשון ברורה שאינה משתמעת לשתי פנים: "...עד אשר לא תוחזר ההלוואה במלואה על ידי [הנתבע]... עם פירעונה המלא של ההלוואה האמורה ע"י [הנתבע]... במקרה ש[הנתבע] לא יעמוד בהחזרי ההלוואה" נוסח זה מעיד כאלף עדים שההלוואה ניטלה על ידי הנתבע והוא היה אמור להחזירה. רק אי עמידתו בתנאי ההלוואה, אי עמידה בתשלומים ורק במקרה כזה תקום לתובעת זכות למחצית זכויותיו במניות החברה. משעה שלא נטען שהנתבע לא עמד בהחזר ההלוואה, נהפוך הוא אין לתובעת זכות כלשהי מכוח ההסכם בחברה.

לשון סעיף 8 להסכם כמו גם מלשונם הברורה של סעיפים 4 - 6 להסכם מעידים שבניסוח ההסכם גמרו הצדדים בדעתם באופן מוצהר וגלוי וביטאו את רצונם המשותף שהנתבע יוותר בעל המניות בחברה כל עוד עומד הוא בתשלומים עד לפירעונה המלא של ההלוואה.

ס' 25 (א) לחוק החוזים (חלק כללי) תשל"ג-1973 קובע שהסכם "...יפורש על פי אומד דעתם של הצדדים, כפי שהיא משתמעת מתוך החוזה..." (ראה: גבריאלה שלו, דיני חוזים (מהדורה שניה-1999) (להלן: "שלו"), 302). הוא המקרה שלפני. לשונו של ההסכם ברורה ואינה משתמעת לשתי פנים. משכך ברור שהצדדים גמרו בדעתם שזו המתכונת ליחסיהם הכלכליים, הפרדה רכושית, תוך הדגש מיוחד ביחס לזכויות בחברה. אין פרשנות אחרת. זו לשון ההסכם.

בהקשר לטענותיה, בדיעבד, של התובעת שלא התכוונה לחתום על מסמך שזו תוצאתו ולא זו הייתה הכוונה, לכאורה, שבעריכת ההסכם, הגם שדחיתי טענות אלו אשוב ואדגיש שהמשמעות הנגלית מההסכם, מלשונו הברורה היא המעידה על תוכנו והסכמות הצדדים.

48. יוער בהקשר זה שטענת התובעת על העמדת הדירה בסיכון אל מול ההלוואה דינה להידחות. ראש וראשון התובעת לא הציגה ראיה לשווי הדירה כדי ללמוד על שוויה ביחס לשווי המניות.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 54650-12-14

התובעת לא ביקשה למנות מומחה לעניין זה. אולם גם אם אתעלם מכשל ראייתי זה לא מדובר במשוואה של הדירה מול החברה, מול מניותיה. ההסכם דן בהעמדת בטוחה להלוואה ולא לעסק. במועד החתימה על ההסכם עמדה יתרת ההלוואה על סך של 340,000 ₪ וזה גדר הסיכון של התובעת ומשפחתה. לא כישלון החברה או חובות החברה אלא סכום מוגדר של הלוואה. לכן, הטיעון שרק חששו של האב לאיבוד הדירה הוביל לעריכת ההסכם אינה נכונה מלשון ההסכם. הגיונם של דברים הוא שמטרת ההסכם רחבה יותר בבחינת דע לך הנתבע לא תעמוד בהתחייבויותיך תפסיד את המניות בחברה אבל גם את החלק המובטח לך בדירה. (ראה: פרוטוקול עמ' 29 ש' 15-6).

מעמדו של ההסכם:

49. אין מחלוקת בין הצדדים שההסכם לא הוגש לאישורו של בית המשפט. הצדדים חלוקים ביניהם על משמעותו של אי האישור. האם ההסכם תקף כדעת הנתבע אם לאו כדעת התובעת.
50. כעולה מעדותו של עו"ד ארבל התודעה של התובעת לגבי ההסכם משך קיומה של ההלוואה היא שההסכם תקף גם ללא אישורו של בית המשפט שכן כך הסביר לצדדים. (ראה למשל: פרוטוקול עמ' 17 ש' 2-1) עדותו זו לא הועמדה בביקורת בדיון ולא הוזמה. אין בידי לקבל את עמדת התובעת שלא ידעה ולא הבינה את פשר ההסכם לאור עדותה על ההליך שקדם לעריכת ההסכם משנת 2006, הגם שלא נחתם, וכמבואר לעיל (ראה: פרוטוקול עמ' 29 ש' 9-6; עמ' 16 ש' 6-3).
51. לתוקפו של ההסכם משמעות לצורך ההכרעה בתובענה. לאמור, האם להסכם תוקף מחייב הגם שלא אושר בבית המשפט וזאת בניגוד לסעיף 2(א) לחוק יחסי ממון בין בני זוג תשל"ג – 1973 (להלן: "החוק").
52. תוקפו של הסכם ממון שנחתם, אולם לא אושר על ידי בית המשפט שנוי במחלוקת בפסיקה. מן העבר האחד יש בין הפוסקים שרואים באי האישור העדרו של אקט מהותי - קונסטיטוטיובי לקיומו של ההסכם ועל כן אין לו תוקף ואין הוא מחייב את הצדדים. (ניסים שלם, יחסי ממון ורכוש-הדיו והפסיקה (2013) עמ' 322-320 והפסיקה המובאת שם).
53. מנגד, יש הרואים בתוקפו של הסכם ממון שלא אושר כתלוי נסיבות תוך הסתמכות על דיני החוזים הכלליים כבסיס לבחינתו כהסכם מחייב. העושים כן רואים בהעלאת טענה בדבר אי אישורו של ההסכם לאחר שהצדדים נהגו על פיו משך תקופה, קל וחומר לאחר שהמעלה טענה זו נהנה מיתרונות ההסכם כ"שימוש בזכות שלא בתום לב, דבר העומד בסתירה לסעיף 39 לחוק החוזים (חלק כללי) התשל"ג-1973" (ע"א 151/85 רוזן נ' רוזן פ"ד לטן(3) 186, 28/07/1985) סעיף 15 לפסק הדין). עמדה דומה מצאנו בבע"מ 9126/05 בו נקבע "לא יוכל צד להסכם ממון חתום שלא הוגש לאישור להישמע בטענה של העדר אישור לאחר שנהנה

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 54650-12-14

לאורך זמן מפירות ההסכם. ברם טענה זו יסודה בעקרון תום הלב... (בע"מ 9126/05 פלוגית נ' פלוני (26/01/2006) סעיף ו).

54. פרק הזמן שחלף מחתימת ההסכם בשני מקרים אלו נע בין 9 שנים במקרה הראשון ל-6 שנים במקרה השני. לא פרק הזמן הוא שיוצק את התוכן. לא פרק הזמן שחלף ממועד החתימה על ההסכם ועד לפרוץ המשבר הוא המבחן המהותי לתוקפו של ההסכם ולצורך המניעות של הנהנה מפירות ההסכם להעלות את טענת אי האישור לצורך בטלות ההסכם.

55. חלקי עם האחרונים הסוברים שיש לבחון ההסכם על פי נסיבותיו באספקלריה של דיני החוזים.

56. לדידי, חשיבות רבה לתפיסת הצדדים את ההסכם. התרשמותי מהעדויות ומנוסחו של ההסכם היא שהצדדים רצו ליצור את אותה הפרדה רכושית. אולם הצדדים לא עצרו שם. בהיות ההלוואה ורכישת המניות מן העבר האחד והעמדת הדירה כבטוחה מן העבר השני אירוע כלכלי מכונן ומשמעותי בחייהם, ובאופן שאיש מהם לא רצה להעמיד עצמו בסיכון מפעולתו של האחר נכתב ההסכם וברחל בתך הקטנה. בדיון הועלתה על ידי התובעת השאלה על מי הגן ההסכם יותר האם על התובעת או על הנתבע (ראה: פרוטוקול עמ' 20 ש' 16 ו-32; עמ' 44 ש' 21 – עמ' 45 ש' 21) שאלה זו אינה רלוונטית מרגע שנחתם ההסכם.

אולם, מהסנקציה הקבועה בהסכם אם לא יעמוד הנתבע בתשלומים עולה תובנה אין בלתה לפיה מודיענה התובעת לנתבע בהסכם ידע לך שלא אהיה טולרנטית לאי עמידה בתשלומים אם תעשה כן ותחשוף אותי ואת משפחתי לחובותיך שלך תאבד את רכושך היחיד, מניות החברה אך לא תהא פטור מחובותיך.

סנקציה זו, חריגה במהותה, מבטאת לטעמי מחשבה בהירה ומדויקת של התובעת בחתימתה על ההסכם: לא לאפשר לנתבע שלא לשלם את ההלוואה, העונש יהיה כבד מידי. מן העבר השני הואיל והנתבע עצמו לא רצה בשום מצב לחלוק עם התובעת את מניותיו בחברה נוסח גם סעיף 8 אשר מאפשר לנתבע, בעת פרידה וטרם פירעון מלוא ההלוואה, לפורעה באותה עת בתשלום אחד. אפשרות אחרונה זו מחזקת ללא ספק את ההבנה שבעשותו כן נפרדות הדרכים איש איש הולך לדרכו וללא שלתובעת זכות כלשהי במניות החברה.

57. אין ספק בעיני והדעת סוברת זאת שלו היה הנתבע מפגר בתשלומים או חדל מלשלם את התשלומים הייתה התובעת מבקשת ליישם את ההסכם. התובעת הייתה מוגנת משך חייה של ההלוואה על ידי ההסכם מכוח הסנקציה הכבדה שהייתה כלפי הנתבע טוענת עתה (ראה בנוסף למובא לעיל למשל ס' 24 לסיכומי התובעת): ההסכם לא תקף, איני זוכרת שחתמתי, איני בטוחה שלא חתמתי בלי משים, ההסכם נערך במחשכים, לא לכך התכוונתי, לעת פרידתנו מגיע לי מחצית משווי המניות. טענות אלו תובילנו לפרק הבא. באים אנו בפסק דין זה לשאלת תום הלב.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 54650-12-14

תום לב:

58. קולמוסים רבים נכתבו על חובת תום הלב בשיטתנו המשפטית. נקבע כבר בראשית בחינת הנושא ביחס לשיטתנו המשפטית שאמנם צדדים לחוזה לא אמורים להיות "...מלאכים זה לזה, אך שוב אל להם להיות זאבים זה לזה" (בג"צ 59/80 שירותי תחבורה ציבוריים באר שבע נ' בית הדין הארצי לעבודה פ"ד לה(1) 828 (04/09/1980), (834)).
59. היטיב לתאר את חשיבות תום הלב כבוד השופט רונישטיין בקובעו "בעיניי, בצד כל אלה יש ביסוד הדברים ציפייה להגינות ביחסים בין בני אדם בכלל - נגזרת של תום לב החולש על המשפט הפרטי (ראו והשווה סעיפים 39 ו-61 לחוק החוזים (חלק כללי), התשל"ג-1973), בבחינת "אדם לאדם - אדם" (הנשיא ברק, רע"א 6339/97 רוקר נ' סלומון...), וזו גם תמציתו הערכית של הכלל "ועשיית הישר והטוב" (דברים ו, יח) החופה ממעל באתוס מורשתנו". (ראה: בע"מ 5939/04 פלוני נ' פלונית פ"ד נט(1), 665 (08/09/2004) 671-672 ס' 7 לפסק הדין).
60. אכן, תקצר היריעה מלתאר הדברים אשר נכתבו ונפסקו בזכות תום הלב כחלק מהשיטה. אולם, בענייני משפחה דומני, ואיני היחיד לשון המעטה, שתום הלב הנדרש מתעצם והופך אבן בוחן מהותי להתנהלות הצדדים האחד כלפי השני גם בהעלאת טענותיהם.
61. הסכם זה שנחתם בין הצדדים נמצא בגדרם של הסכמים שהוגדרו על ידי חברי כבוד השופט שני כ"חווה משפחתית" או "חווה ליחסי משפחה" (ראה: תמ"ש (ת"א) 23849-08-10 י.ק. נ' ב.ש.ק. (09/10/2011)). בעומדו על מהותו של החווה המשפחתי כותב כבוד השופט שני:
47. "החווה המשפחתי כולל בתוכו פרקים שונים, חלקם כתובים כנובע מטיב ההתקשרות (למשל כתובה או חוזה הנישואין שבשריעה), חלקם כתובים מכח רצון הצדדים (הסכם יחסי ממון לדוגמא), חלקם, כפי שהדגמתי לעיל, כתובים בספר החוקים או בדין האישי, חלקם מובנים מאליהם כך שאינם צריכים כתב, וחלקם נלמדים או נעשים ספציפית למשפחה ספציפית, לפי נסיבות החיים.
48. ואולם, ובשל מיוחדותו של החווה המשפחתי, חלים עליו, לטעמי, בגדר מובן מאליו, גם שני כללי יסוד שאינם דורשים כתב:
- א. חלות סעיפים 12, 39 ו-61 לחוק החוזים (חלק כללי) (וראה בע"מ 5939/04, שם, וכן ע"א 700/81, מיכל פז נ' אליהו פז, פ"ד ל"ח (2) 736), והרי לא תמצא כמעט חוזה ובו נמצא צורך להוסיף בכתב ובמפורש כי חלים עליו תום לב ודרך מקובלת.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 54650-12-14

ב. חיוב הצדדים בדגה נוספת שהיא מעל עקרון תום הלב הרגיל, אותה מדגה שכונתה על ידי כב' השופט רובינשטיין בשם "הגינות" (וראה בע"מ 5939/04, שם). ...

53. הפועל היוצא מדברי לעיל הוא שכשם שהחווה המשפחתי מכיל פרקים לענין משמורת, סדרי ראייה, חלוקת רכוש ואחזקתו, זכויות למזונות וכו', הוא מכיל גם "עקרון על" אשר התפתח, לפחות מאז חוקק חוק החוזים (חלק כללי), והשולל מכל וכל תכסיסנות וגישה סחטנית אגב נתינת וקבלת זכויות משפטיות. "

62. הבאתי בהרחבה את הדברים משום שבתביעתה של התובעת אני רואה כעוברת על כל הלאווים הנצמחים מהגדרתו של החווה המשפחתי: המותר והאסור. חוסר תום הלב נובע, כאמור לטעמי משימוש בהסכם לצרכי התובעת לכל התקופה בה הוא שרת אותה, קרי תקופת קיומה של ההלוואה והתעלמותה ממנו עם תום התשלומים. בתקופה זו יצרה התובעת שחתמה על ההסכם מצג אצל הנתבע שהיחסים הכלכליים מושתתים על אותו הסכם. הנתבע הסתמך על וודאות ההבנה בין הצדדים מכוח החתימה על ההסכם והתנהלותו הייתה על פי המצופה ממנו אולם ללא אפשרות לסטות ממנה שכן סנקציה חריפה מונפת מעל ראשו.

63. איני מקבל את האפשרות של שימוש אד חוק בהסכם ומשסיים לשרת את צרכי אחד הצדדים יתכחש לו. זה הוא לטעמי אותו חוסר תום לב שכה נדרש במסגרת החווה המשפחתי, הגינות אם תרצה.

64. "נהוג לחשוב שאכיפת הבטחות משמעה הגנה על הנבטח. הנבטח ביצע את חלקו ופיתח "אינטרס ציפיה" כי התמורה תתקבל. הפגיעה באינטרס זה ותיקון העוול שנגרם לו מצדיקים הוסטה של סעד. זו השקפה הנסמכת בבסיסה על תפיסת הצדק המתקן ועל ראיית הדברים בדיעבד – ex-post" (ראה: פרוקציה עמ' 155).

65. "החווה מבוסס על רעיונות מוסריים כמו כיבוד הבטחות ואחריות הפרט למעשיו. שיקולים של הגינות, מוסר וצדק, יותר מאשר שיקולים של חופש, אינדיבידואליזם ואוטונומיית-הרצון תומכים באכיפתם של הסכמים" (ראה: שלו עמ' 9).

הוא המקרה שלפני. לאור האמור לעיל קניית שלוה ושקט משך תקופה ארוכה כמו גם חסינות מפני האפשרות לשאת בנטל ההלוואה ובעת פרידה ולאחר תום התשלומים לטעון מחציתה שלי מהווה התנהלות שלא בתום לב ועל כן שיקולי צדק מוסר והגינות מחייבים אכיפתו של ההסכם.

אעיר בקשר לחוסר תום הלב עוד שנדבך נוסף הוא רצונה של התובעת לקבל שווי המניות ולא המניות עצמן – להן בלבד היא זכאית – וזאת כדי להדיר עצמה מחובות החברה (ראה: פרוטוקול עמ' 30 ש' 26). להלכה ולמעשה בתביעתה ובאמירה זו בדיון מיישמת את ההסכם

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 54650-12-14

שבין הצדדים בקשר עם החברה אך מבלי שהנתבע הפר את התחייבותו על פי ההסכם לאמור פרע את ההלוואה במלואה. גישה זו לבד מהיותה בלתי הוגנת לטעמי אינה תמת לב.

66. ומיד תעלה ותבוא השאלה הדי בכך? האם בטיעון של צדק ומוסר והגינות די בכדי לאכוף הסכם שלא קיבל תוקף של פסק דין חרף סעיף 2 לחוק? (ראה: ע"א 4/80 מונק נ' מונק פ"ד לו(3)421(29/6/1982). חרף זאת בתנאים מסוימים כמובא לעיל התשובה חיובית. ניתן לאכוף הסכם שלא אושר מכוח אותו עקרון תום הלב משעה שהצדדים פעלו על פיו (ראה: ע"א 151/85 רודני רודני פ"ד ל"ט (3) 186); בע"מ 7734/08 פלוני נ' פלונית (27/04/10).

67. האם נהגו הצדדים על פי ההסכם. על פי הראיות שהיו לפני עולה שאכן כך.

ראש והאשון יאמר שהנתבע הוא זה ששילם את ההלוואה, על כך אין מחלוקת והתובעת מעולם לא העלתה כל טענה בקשר עם החברה ומנייתיה עד לפרידתם. די בכך לקבוע שהצדדים נהגו על פי ההסכם.

כך, כעולה מעדותה של התובעת שהצדדים הגדירו עצמם כהורים חד הוריים הרי שראו עצמם לא כיחידה כלכלית אחת.

ביטוי נוסף הוא עצם תשלום החזר ההלוואה ששולם ישירות לחשבון ההלוואה מחלק משכרו של הנתבע מהחברה.

"ש. בסעיף 9 לתצהירך - אתה טענת ששילמת את ההלוואה, וגם בסעיף 10 לתצהירך. אתה אומר שאתה שילמת את ההלוואה, ואני יודעת שההלוואה שולמה ממשכורתך, אתה פיצלת את המשכורת חלק עבר להלוואה וחלק עבר לחשבון משותף או לחשבונה של התובעת ישירות מה שהיה צריך באותו זמן. ת. אם מצאת את זה בכרטיסים זה מדוייק".

תובנה זו נתמכת בעדותו של הנתבע אשר העיד על הפקדות כספים לרבות דמי השכירות מהדירה על פי צורך אם לחשבון המשותף אם לתובעת על פי הצורך ולא כעניין שבשגרה:

- "ש. היה לכם חשבון בנק משותף?
ת. נכון.
- ש. לשם הפקדתם את המכורות שלכם?
ת. לא תמיד. מעולם לא הפקידה לחשבון הזה משכורת. זה התשובה. אני הפקדתי לעיתים.
- ש. את השכירות על הדירה היא הפקידה בחשבון המשותף?
ת. לא תמיד.
- ש. אתה זוכר לומר מתי לא?
ת. לא.
- ש. חודשים שנים. תקופות.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 54650-12-14

- ת. בהתאם למצוקות הכספיות שהיו באותו רגע, לעיתים לחשבון שלה ולעיתים לחשבון המשותף, ולעיתים לאן שהיא בחרה, היא ידעה לנווט את הכסף הזה בדיוק כמוני.
- ש. אתה פעלת כמוה? לעיתים הפקדת לחשבון אחר או למשותף
- ת. רק למשותף או לחשבון הלוואה ישירות.
- ש. זאת אומרת שאתה את המשכורת שלך הפקדת לחשבון המשותף בניכוי הלוואה
- ת. או לחשבון ישירות. בהתאם למצוקות שלה.
- ש. בהתאם לצורך?
- ת. נכון. "

הוסף לכך את העובדה שהנתבע סיים לשלם את הלוואה כשנה טרם פרידת הצדדים (ראה: פרוטוקול עמ' 29 ש' 25-27), אותו הסכם לא בוטל, לא עלתה טענה שהתובעת פנתה לנתבע והעלתה את הצורך לביטול, לחדול מההפרדה הרכושית, להבהיר את הבעלות בחברה כמשותפת. גם בעניין זה של פירעון הלוואה, ומכך התובנה בצורך של ביטול ההסכם היה יכול האב לשפוך אור לו התייצב לעדות.

68. עדותו שזו של הנתבע לא הוזמה. נהפוך הוא. ניא קיבלה חיזוק מעדות התובעת (ראה: פרוטוקול עמ' 26 ש' 9-13) יתרה מכך הנתבע לא נשאל בחקירתו הנגדית על דרך התנהלותם של הצדדים על מנת לסתור טענתו להתנהלותם על פי ההסכם כפי שטען בתצהירו (ראה: פרוטוקול עמ' 44 ש' 14).

זה המקום לציין שבעדותה (ראה: פרוטוקול עמ' 26 ש' 15-14) מאשרת התובעת שדמי השכירות לא שימשו לטובת הלוואה שכן אם שימשו דמי השכירות את הצדדים, כעדותה, עובר ללקיחת הלוואה וכבר משנת 2004 ממילא המשך קבלת דמי השכירות לאחר העמדת הלוואה בוודאי שאינה לטובת הלוואה או קשורה בה.

69. בנסיבות אלו אני קובע שהצדדים התנהלו על פי ההסכם.

70. לאור המובא לעיל אני מקבל את הטענה שבין הצדדים הפרדה רכושית לבד מכך, כעולה מן ההסכם והסנקציה שנקבעה בו על מנת שתזכה התובעת בזכויות במניות החברה, אין לתובעת זכויות בחברה.

71. טרם נעילה מצאתי לציין שלא מצאתי באי הדיוקים של הבנק המלווה או מטרת הלוואה כדי לאיין את מהותו של ההסכם במיוחד שהנתבע נתן הסבר לאי דיוקים אלו. לבל ישתמע מדבריי אלו מחייבים או מאשרים הדברים אך דומני שטעויות אלו אין בהן כדי לרוקן

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 54650-12-14

ההסכם ממשימעותיו כפי שסברה התובעת. קל וחומר שעה שלא טרחה כלל להזכיר בתביעת את ההסכם ולטעון טענותיה בקשר אליו בכתב תביעתה המתוקן.

התביעה נגד הנתבעת 2 (החברה):

72. תמים דעים אני עם הנתבעת שבסופו של יום לא היה מקום לצירופה כצד להליך. כזכור טענה התובעת לריקון החברה מתוכן על ידי הנתבע ו- עד כדי שעושים הם כך על מנת לפגוע בזכויותיה (ראה: ס' 29-23 לכתב התביעה המתוקן: "הנתבע עשה יד אחת עם א... על מנת להציג מצג שווה בכל הנוגע לחברה... ולמעשה אף רוקנו אותה מתוכן" (ס' 23); "ריקונה מתוכן של החברה בא לידי ביטוי... (ס' 24); "ניסיונותיו של הנתבע להציג מצג כוזב בדבר החברה..." (ס' 25); "במהלך שנת 214 רוקן הנתבע את החברה בשיטתיות..." (ס' 26) ועוד). טענות אלו שבכתב התביעה המתוקן השתנתה מספר פעמים בעדותה.

73. בעדותה העידה התובעת:

"ש. את טענות ש... הבריחו רכוש מהחברה .

ת. לא טענתי כזה דבר. טענתי שיש אפשרות אולי כזו. לא שהם עשו" (ראה: פרוטוקול עמ' 27 ש' 26-27). המובאות לעיל מעידות אחרת.

בהמשך טענה התובעת שרו"ח מטעמה בדיק את מסמכי החברה ולימד אותה שהדוחות של החברה הם מצגי שווה (ראה: פרוטוקול עמ' 30 ש' 1-2). מידע זה שהיה בידיה נותר בלא התייחסות אופרטיבית של התובעת.

74. כן תמים דעים אני עם הנתבעת שבכתב התביעה לא העלתה התובעת טענה מהותית נגדה. קל וחומר נכונים הדברים משעה שבעדותה העידה התובעת של טענה להברחת נכסים אלא לאפשרות כזו. ומשעה שכאמור לא עשתה כל פעולה להוביח את אותה אפשרות וזו כאמור לא הוכחה דינה להידחות

אחרית דבר:

75. התביעה נדחת.

76. במישור היחסים שבין הצדדים הסכם הממון, הגם שלא קיבל תוקף של פסק דין ולאור המובא לעיל הוא הסכם תקף אשר התווה את התנהלותם הכלכלית של הצדדים והם התנהלו על פיו.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 54650-12-14

77. כאמור, התובעת לא הראתה יריבות בינה לבין הנתבעת ודין התביעה כנגד הנתבעת להידחות.
78. זכותו של בעל דין הזוכה בהליך בהוצאות משפט היא ממושכלות היסוד של שיטתנו. בבוא בית המשפט לפסוק הוצאות הוא עושה כן בין היתר "על פי התנהגות בעלי הדין להליך, לרבות ניהול ההליך; שיעור הסכום השנוי במחלוקת; מורכבות התיק, הזמן שהושקע בהכנתו..." ועוד (ראה: אורי גורן סוגיות בסדר דין אזרחי (מהדורה 11-2013) בעמ' 727.
- לאחר ששקלתי את כל השיקולים מצאתי לחייב התובעת בהוצאות הנתבע בסך 15,000 ₪ והוצאות הנתבעת בסך 20,000 ₪.
79. מתיר פרסום פסק הדין בהסתרת פרטים מזהים.
80. תואיל המזכירות לשלוח פסק הדין לצדדים ולסגור התיק.

ניתן היום, י"ב תמוז תשע"ז, 06 יולי 2017, בהעדר הצדדים.

מרדכי (מוטי) לוי, שופט